

Louise Penny

Lupul cenușiu

Traducere din limba engleză și note de
Dorina Tătăran

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Virginia Lupulescu

Design copertă: Tudor Motroc

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PENNY, LOUISE

Lupul cenușiu / Louise Penny ; trad. din lb. engleză de Dorina Tătăran. -
București : Editura Trei, 2025
ISBN 978-606-40-2790-0

I. Tătăran, Dorina (trad.)

821.111

Titlul original: *The Grey Wolf*
Autor: Louise Penny

Copyright © 2024 by Three Pines Creations, Inc. All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2025
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-2790-0

CAPITOLUL 1

Telefonul suna din nou.

Era a patra oară în opt minute.

Toate apelurile de la același număr. Toate ignorate de șeful secției Omoruri din cadrul Sûreté du Québec. În speranța că se vor opri.

Dar cum se întâmplă cu majoritatea lucrurilor ignorate, situația doar s-a înrăutățit.

În dimineața aceea de duminică de la mijlocul lunii august, prima sonerie a întrerupt liniștea din grădina familiei Gamache, în satul Three Pines din Québec. A pătruns în gândurile lui Armand, care stătea pe terasa din piatră scuturându-și absent firimiturile de croasant de pe cămașă și savurând o cafea tare cu lapte și spumă.

În timp ce Reine-Marie citea ziarul, secțiunea lui zăcea împăturită, încălzindu-se și adunând firimituri în poala lui. Și-a lăsat ușor capul pe spate, cu fața la soare, inspirând adânc aerul de vară târzie. Apoi a contemplat florile de rudbeckia și zorelele, mazărea dulce și florile purpurii de clematis, care se cățarau pe gardul ce îi despărțea de poeta țicnită de alături.

Era o barieră frumoasă, deși ineficientă. Ar fi trebuit să adauge sârmă ghimpată.

De fapt, rața era amenințarea. Slavă Domnului că Rosa părea să fi uitat că poate zbura. Sau, și mai probabil, alegea să nu o facă, pur și simplu.

Cu ziarul citit sau ignorat și cu câștile în mâini, s-au plimbat pe peluza lungă lucind de rouă, pe lângă arțarul uriaș cu leagănul pentru nepoți, oprindu-se din când în când să examineze straturile de plante perene, până la locul unde se termina proprietatea lor și începea restul lumii.

Acela era ritualul de duminică al familiei Gamache. Într-o lume atât de imprevizibilă, ei își găseau refugiul în certitudine. Chiar dacă numai pentru o clipă.

La urma urmei, viața era alcătuită din mai multe alegeri mici. Ca într-un tablou pointillist, nu era definită de un singur punct, de o singură alegere. Dar împreună? Apărea o imagine. O viață.

Unde să locuiești, unde să stai. Ce să mănânci, ce să bei, ce să porți. Să tai iarba sau să o lași să devină pajiște. Ce să spui și, poate mai important, ce să nu spui.

Ce slujbă să accepți. Ce vocație să alegi.

Ce chemare să urmezi.

Întorcându-se la colțul însorit care era terasa de piatră, Armand Gamache și-a întins picioarele, s-a lăsat pe spate, a închis ochii și nu s-a gândit la... nimic. Minteia lui era un vid binevenit.

Atâta liniște. Atât de multe de...

Când s-a auzit primul apel, Armand a pus mâna pe telefon, hotărât să răspundă. La urma urmei, era numărul lui privat. Doar prietenii și familia îl aveau.

Dar degetul i s-a oprit în drum spre ecran.

Apoi a pus încet telefonul pe masă, a mijit ochii și, în timp ce acesta continua să sune, el a privit fix în față. Nu mai vedea grădina. Nu mai auzea păsările sau cicadele, care reușeau să fie în același timp intruzive și liniștitoare.

Toate fuseseră mistuite de sonerie. Ca el.

Reine-Marie a coborât ușor ziarul. Doar cât să se uite la soțul ei, apoi la telefon. Nu putea să vadă numărul, dar putea să vadă ridurile care se formau la colțurile ochilor și ale gurii lui Armand.

Acum, la aproape 60 de ani, fața lui proaspăt bărbierită era brăzdată de riduri și tăbăcită. Din cauza deceniilor petrecute în genunchi pe câmpurile înzăpezite, în păduri, pe malurile stâncoase ale lacurilor învolburate, pe pava-jele arse de soare. Privind în jos la vreun cadavru.

Ca șef al secției Omoruri al Sûreté du Québec, Armand Gamache văzuse o grămadă de morți. Morți violente, brutale, devastatoare. Morți nefirești.

De aceea, pentru a echilibra detaliile unei autopsii, căuta zumzetul albinelor și tărăboiul greierilor. Pentru a compensa un raport al unuia dintre agenți cu privire la o crimă, asculta vântul prin pădure și inspira mirosul dulceag al frunzelor de toamnă. Ele erau balsamul lui. Liniștea lui.

Era motivul pentru care casa și familia și o duminică liniștită într-o grădină însemnau atât de mult. Pentru el. Pentru ei.

Părul îi era ondulat și acum în mare parte cărunț. I se încrețea în jurul urechilor și la guler. *Are nevoie de o tunsoare*, se gândea Reine-Marie.

Era înalt, peste 1,80 metri, cu constituție robustă și mult mai probabil să fie confundat, de către oricine îl

întâlnea întâmplător, cu un profesor de istorie obscur decât cu un om care vâna criminali.

Și totuși telefonul continua să sune. Și ridurile de pe fața lui se adânceau.

Ar fi putut, ea știa, să refuze apelul. Dar nu a făcut-o. Ar fi putut închide telefonul. Dar nu a făcut-o. În schimb, l-a lăsat să sune. Și să sune. În timp ce el privea în depărtare.

În cele din urmă, s-a oprit.

— Număr greșit? a întrebat ea.

A privit-o.

— *Non*. Persoană greșită.

Care probabil sunase din greșeală. Ușor de făcut. I se întâmplase și lui.

Da. Asta era. O greșeală. Apelul acela nu îi era destinat.

Reine-Marie a ridicat din sprâncene, dar n-a mai insistat.

Apoi el i-a zâmbit. Și atunci ridurile i s-au adâncit. Iar ea și-a amintit că în timp ce unele dintre ridurile de pe fața lui erau cu siguranță cauzate de durere și tristețe, stres și suferință, de departe, cele mai adânci urme erau făcute doar de asta. De zâmbete. Ca liniile de pe o hartă, acestea trasau longitudinea și latitudinea, călătoria unui om care găsisse fericirea.

Deși era și cicatricea aceea adâncă de la tâmplă, care tăia celelalte riduri.

Liniștea se așternuse din nou în grădină. După câteva momente tensionate, și-au luat secțiunile din ziarul de weekend și s-au întors la lectură.

Three Pines nu era trecut pe nicio hartă și era găsit doar de oameni care se rătăceau. Aceștia urcau dealul și

se opreau, privind cu uimire peste vârful pădurii, spre Green Mountains, Vermont, dincolo de granițele Quebecului. Apoi, lăsându-și ochii în jos, vedeau ceva și mai neașteptat.

Acolo, în mijlocul pustietății, case din piatră și scândură și magazine din cărămidă roz înconjura un sat verde. Oamenii își plimbau câinii, își lucrau grădinile sau stăteau pe vreo bancă între copaci. Stăteau de vorbă. Cel puțin unul dintre ei vorbea cu el însuși.

În centru, trei pini imenși se înălțau spre cer. Ca un far. Un indicator.

Un indiciu.

Sunteți acasă și sunteți în siguranță.

În scurt timp, cei care alegeau să rămână — și nu toți o făceau, deși toți erau bineveniți — își dădeau seama că satul nu era imun la trecerea timpului sau la tragedie, poate chiar mai mult decât orice altă comunitate.

Era un refugiu, nu o ascunzătoare.

Ceea ce oferea Three Pines era tihnă, într-o lume în continuă schimbare. Oferea un loc la masă, oferea companie și acceptare. Și croasante.

Îți oferea o mână de care să te ții.

Three Pines era locul unde aleseseră să trăiască șeful secției Omoruri a Sûreté du Québec și soția lui bibliotecară. Pentru a-și face un cămin. Nu ca să scape de ororile lumii, ci ca să se vindece de ele.

Dar lumea îi găsisese în dimineața aceea de duminică. În timp ce soții Gamache stăteau liniștiți în grădina lor din spate. Telefonul începuse să sune din nou. Și din nou Armand îl ignora.

Soneria lui se amesteca acum, cu încăpățănare, cu clopotul bisericii.

Clopotul bisericii St. Thomas îi chema pe credincioși.
Și cu totul altceva îl chema pe Armand Gamache.

— Răspunde naibii la telefon!

O mână de compost sau de pământ, ori... fu aruncată peste gard.

Dar telefonul continua să sune. Apoi s-a oprit brusc în mijlocul soneriei. Făcând liniștea bruscă aproape la fel de neplăcută ca sunetul.

Câteva minute mai târziu, când a sunat pentru a treia oară, Reine-Marie a coborât complet ziarul de weekend și s-a uitat mai întâi la telefon, apoi la soțul ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Armand, cine este? E de la serviciu?

Deși știa că nu putea fi. Ar fi răspuns.

După o scurtă ezitare, el a ridicat telefonul, ca ea să-l vadă. Nu era niciun nume, dar ea a recunoscut primele cifre. Un număr guvernamental. Federal, nu provincial. Deși nu avea idee al cui era numărul, era clar că soțul ei știa cine suna. Și suna. Știa pe cine ignora.

— Vrei să răspund?

— *Non.*

Armand a tras telefonul aproape, ca și cum ar fi vrut să o protejeze de el. A simțit vibrația pe piept și l-a îndepărtat.

Apelanta era deja în capul lui, cu siguranță, nu voia să i se bage în inimă.

În clipa aceea, soneria s-a oprit și el a pus telefonul pe masă.

Tihna duminicii lor zăcea în cioburi în jur. Nici măcar tăcerea nu era liniștitoare. Părea doar un preludiu a ceea ce amândoi știau că va urma.

Câteva minute mai târziu s-a întâmplat și răbdarea lui Armand cedă. A apucat telefonul, a glisat ecranul cu furie și s-a ridicat în picioare.

A ascultat câteva momente, apoi zise:

— Du-te dracului.

Apoi, în timp ce Reine-Marie privea șocată, a închis. Nu-l auzise niciodată vorbind așa cu cineva. Era sigură că în viața lui profesională era necesar uneori, dar acolo? În curtea lor?

— Spune-mi, zise când el se întoarse, cu articulațiile degetelor albe pe telefon.

Și îi spuse.

Reine-Marie ascultă, apoi expiră lung. Acum înțelegea de ce refuzase să răspundă.

— Ce voia?

— Să ne întâlnim.

— De ce?

— Nu știu. N-am întrebat-o.

— Nu pot să cred că te-a contactat, zise Reine-Marie. După cele întâmplate data trecută.

Au așteptat un alt apel, dar acesta n-a mai venit. Au petrecut următoarea oră aparent în tihnă, dar umerii le erau mai încordați, iar Reine-Marie fu nevoită să citească aceeași recenzie de carte de mai multe ori înainte să renunțe definitiv.

— Hai să mergem la bistro, avem nevoie de o distragere, propuse ea, ridicându-se de pe scaun.

— Poate tu ai nevoie de o distragere, zise Armand, ridicându-se și el. Eu am nevoie de un *pain au chocolat*.

Ea râse și îl văzu zâmbind. Dar cutele de pe chipul lui erau de îngrijorare, nu de amuzament.

CAPITOLUL 2

— Despre ce a fost vorba? întrebă Ruth, alăturându-li-se pe terasa din spate a bistroului, la umbra arțarilor înalți.

— Ce vrei să spui? întrebă Myrna.

— Apelurile telefonice.

Bătrâna poetă îndreptă un deget strâmb în direcția soților Gamache.

— A fost război toată dimineața. Aproape că am sunat la poliție.

— Știi că Armand e de la poliție, zise Clara, trecându-și o mână prin părul răvășit și arătându-se surprinsă când i se puse în față o bomboană cu aromă de lemn-dulce.

Nimeni altcineva nu fu surprins.

Ea o mâncă.

— Să nu-mi spui că tu crezi tâmpeniile astea? continuă Ruth. De parcă Clouseau ăsta ar putea fi ofițer superior la Sûreté. Urmează să spui că biblioteca este o librărie, iarăștia doi sunt căsătoriți.

Arătă spre Olivier și Gabri.

— De parcă asta ar fi posibil.

— Hoașcă! mormăi Gabri, punând un *pain au chocolat* în fața lui Armand și trăgând un scaun să li se alăture.

— Poponarule! mormăi Ruth, întinzând farfuria și înfi-gând un deget osos în mijlocul foitajului, ca și cum ar fi fost o țară, iar degetul ei un steag.

Armand oftă, apoi zâmbi când Olivier îi puse în față încă un foitaj.

— *Merci, patron.*

Apoi observă că Ruth se holba la el, așteptând un răspuns.

Ruth Zardo. Poeta. Laureata. Care, din casa ei șubredă din acel sătuc uitat de lume, reușea să vadă lucruri pe care alții nu le vedeau.

Uite una bună:

ești pe patul de moarte.

Mai ai o oră de trăit.

Pe cine, exact, ai avut nevoie

să ierți în toți acești ani?

Era una dintre poetele preferate ale lui Armand, chiar dacă nu una dintre persoanele lui preferate. Deși, trebuia să recunoască, era pe aproape.

— Deci cine a sunat?

— Nimeni.

Myrna Landers, proprietara librăriei, stătea alături de cea mai bună prietenă a ei, pictorița Clara Morrow. Olivier și Gabri, proprietarii bistroului, li se alăturară.

— Iisuse, cred că urăști când nu te sună nimeni, zise Ruth. De patru ori la rând. Și cum ai țipat.

Se uită complice la ceilalți.

— La nimeni.

Acum toți, ca și cum ar fi fost coregrafiați, își aplecară capetele și se uitară la el.

Serios? își zise Myrna. Armand țipa?

Ca toți ceilalți, îl văzuse la știri asaltat de reporteri, răspunzând acuzațiilor de incompetență, corupție. O bloggeriță în special, o tânără, îi făcea zile fripte.

Dar inspectorul-șef Gamache își păstra calmul, răspunsurile lui erau echilibrate și gândite.

Nu și-l putea imagina pe Armand țipând.

Ce putea provoca așa ceva? Cine putea provoca așa ceva?

Myrna Landers îi cunoștea bine pe soții Gamache. Intrau adesea în librăria ei pentru a răsfoi cărțile, scoteau cărți noi și folosite de pe rafturi și aruncau o privire pe ele, până când ceva le capta interesul. Dar Armand trecea uneori pe acolo singur. În zilele înzăpezite de iarnă, stăteau lângă soba cu lemne, sorbeau ceai tare și își făceau confidențe.

El îi povestea cum era să se târască în minți bolnave, pătrunzând tot mai adânc în cavernele întunecate, până obținea răspunsurile de care avea nevoie. Până găsea un criminal.

Iar ea îi spunea cum fusese să fie dr. Landers, psihologă specializată în comportamentul criminal. Până într-o zi când se rătăcise prea adânc într-o minte, într-o peșteră, și se pierduse. Acum trebuia să găsească drumul înapoi spre soare. Spre o lume în care bunătatea exista.

Își dăduse demisia, își umpluse mașina și părăsise orașul, fără o destinație anume în minte. Doar plecase.

Se oprise în satul acela neașteptat pentru o pauză, intrase în bistro, băuse o cafea și mâncase un croasant, descoperise că magazinul de alături era de închiriat, la fel și mansarda de deasupra și Myrna Landers nu mai plecase.

Își găsisese locul ei liniștit sub soarele strălucitor. Iar dr. Landers devenise Myrna.

Apoi, într-o zi, șeful secției Omoruri de la Sûreté du Québec și soția lui cumpăraseră casa veche și șubredă de peste drum de pădurea satului. El intrase în magazinul ei, se așezase și inspectorul-șef Gamache devenise Armand.

Singura diferență, și ea știa că era uriașă, era că, în timp ce ea ieșise din peșterile acelea, el era încă în ele.

Cine fusese la celălalt capăt al firului în dimineața aceea? Și ce spusese persoana aceea, ce dorise, încât îl dezechilibrase atât de mult pe omul acela stabil, care se trezise țipând în grădina lui liniștită, într-o dimineață însoțită de duminică?

În ceea ce-l privește, Armand știa că-și lăsase furia să-i învingă rațiunea. Nu se întâmpla des; lucrase din greu să dezarmeze declanșatoarele acelea care, în meseria lui, puteau avea consecințe catastrofale. O văzuse destul de des la colegii lui.

Furia neconsumată și o armă încărcată formau o combinație foarte proastă.

El se enerva mai des decât știa majoritatea. Nu te puteai uita la cadavrul unui copil ucis și să nu fii furios. Dar furia întuneca judecata. Ea devenea la rândul ei o problemă, nu o soluție.

Deși Armand Gamache era suficient de sincer cu el însuși ca să știe că avea propriile caverne, propriile prăpăstii. Una în special. Și căzuse în ea în dimineața aceea. Împins peste margine de o voce rezonabilă, aflată la mulți, mulți kilometri depărtare, cu o simplă cerere.

Să se întâlnească.

Ca să se liniștească, luă o înghițitură din foitajul moale, cald încă, din care se prelingea ciocolată neagră.

Ca un plus de alinare, se uită peste terasă la Rivière Bella Bella, cu apa lui proaspătă de munte curgând repede, reflectând soarele și strălucind auriu. Era liniștitor. Meditativ.

Inima lui încetini și umerii i se lăsară.

Fusese o greșeală să răspundă la apelul acela?

De ce nu închisese telefonul după ce sunase prima dată? De ce nu mutase telefonul în birou și nu închisese ușile dintre el și ei?

Știa de ce. Pentru că el întotdeauna răspunsese. Pentru că trebuise să știe.

Pentru că informația însemna cu adevărat putere. În timp ce unii polițiști credeau că arma lor este pistolul, inspectorul-șef Gamache știa că singura armă adevărată și singura protecție era informația.

Și totuși, și totuși...

Și totuși nu reușise să obțină toate informațiile. Fugise. Refuzase să se întâlnească. Refuzase să afle ce dorea persoana aceea. Închisese nu pentru că era furios, ci pentru că îi era frică.

Tocmai atunci, telefonul îi sună din nou.

CAPITOLUL 3

La prima sonerie, mâna lui Reine-Marie tresări și farfuria alb-albastră pe care o ținea căzu, spărgându-se pe terasa din piatră.

Apoi și telefonul ei începu să sune. Se uită la Armand, iar Armand la ea.

Oare era posibil? se gândi el, cu mintea galopând. Oare apelanta, înfuriată de răspunsul lui, hotărâse să schimbe tactica și să o caute pe Reine-Marie?

Oarecum, se aștepta ca toate telefoanele lor să înceapă să sune. O cacofonie, un țipăt. Un atac.

Trebuia să oprească asta. Trebuia să răspundă.

În timp ce glisa să răspundă, se ridică și se îndreptă spre malul râului. Telefonul lui Reine-Marie nu mai suna. Răspunsese și ea.

— Ce vrei? întrebă el.

— Inspectorul-șef Gamache?

— *Oui.*

— Compania de securitate. Un senzor s-a declanșat la locuința dumneavoastră din Montreal. Doriți să trimit o mașină?

Armand simți un val de ușurare și o ușoară isterie urcând spre suprafață.

— *Un instant, s'il vous plaît.*

Se întoarse spre Reine-Marie.

— Alarma?

— *Oui.*

Și ea era ușurată.

— E ușa de la intrare? zise ea în telefon. E defectă. S-a mai întâmpat.

— Senzorii de mișcare au fost activați? întrebă Armand, revenind la apelul lui.

— *Non.* Nimic. Nimeni nu a intrat în casa dumneavoastră. Pare să fie o altă alarmă falsă. Bănuiesc că nu sunteți acolo.

— Nu. Nu vă deranjați să trimiteți o mașină. Voi pune pe cineva să treacă pe acolo și să verifice.

— Dacă sunteți sigur, domnule inspector-șef.

— Sunt, *merci.*

— Voi opri alarma, zise tânărul. Dar chiar ar trebui să o reparați.

— Pe bune? Din nou? întrebă vocea familiară.

— Cu toții avem nevoie de un hobby, *mon vieux*, zise Armand.

Vorbea cu Jean-Guy Beauvoir, adjunctul și ginerele lui. Annie și Jean-Guy locuiau aproape de locuința familiei Gamache din *quartier* Outremont, din Montreal. Deși tânărul cuplu și cei doi copii ai lor locuiau în cartierul mai puțin șic Mile End.

— O să trec pe acolo cu Honoré, dar trebuie să te avertizez, Armand, cel care a intrat prin efracție s-ar putea să-ți fi furat toate dulciurile.